

GN - Tôi đã phởc em ngay tở buởi nói chuyởn đở u tiên trong chiở u nhả nhem hôm y ở lỏp hỏc ngoởi ngỏ miởn phí thuởc chùa Lá (Q.Gò Vỏp, TP.HCM).

Mẹ Thầy ng đang thao tác trên vi tính
công viởc mà em phỏi mài mò hàng ngày đở nuôi lỏn ởỏc mỏ - ởỏnh: B.Toàn

Giỏng em nói không tròn vành rõ chỏ nhỏng mỏi lỏi em nói đở u đi vào tim (chỏ không chỏ vào tai) tôi. Đó là nhỏng lỏi kỏ ngỏn ngỏn vỏ chuyởn hỏc cỏa em ở trỏng ng, vỏ ởỏc mỏ đỏp ởỏi là đỏp và cỏ vỏ nhỏng chia sỏ chỏn thành em dành cho tôi và nhỏng bỏn may mỏn còn đở sáu căn, đỏc cỏ có thân ngỏi không khuyỏt tỏt.

Câu chuyởn cỏa em, cô bé không may mỏn, sanh ra đã bỏi nỏ và có cùng mỏu sỏ chung vỏi nhỏng bỏn khuyỏt tỏt khác: đã tỏng mỏc cỏm, tỏng rỏt buỏn. Sỏ chỏng có gì đáng nói nỏu em cỏ mỏi buỏn, mỏi nỏng đỏa vào ba mỏ đở sỏng vỏy vá, sỏng cho qua ngày...; em không nhỏ vỏy, em đã biỏt vỏt qua nghỏch cỏnh, ngay tở nhỏ em đã ý thỏc và cỏ gỏng hỏc tỏp và đi đỏng, tỏ vỏ sinh dù hỏi chỏm. Em nói nhỏ ngỏn lỏi: "Vỏ thỏng ba mỏ nên em đã vỏt qua

đồng côi đau, nỗi buồn của thân thể bệnh tật mà vọt lên...".

Em là con gái một cô a ba Đào Nguyên Thông và mẹ Trờ ơ ng Thờ ơ Lữ Bà Cát, Q.Tân Bình, TP.HCM. Mà nói đúng hơn là ba mẹ em sau khi sinh em, phát hiện đứa con gái đau lòng bệnh tật, nghi là do nhiễm chất độc màu da cam nên đã không dám sinh thêm nữa, phẫn vì đứa con tình thờ ơ ng cho em, phẫn vì sợ đứa tiếp theo sẽ lại giống em nên... thôi!

Ngày em lớn, gia đình cũng nghĩ là em sẽ không học được đâu, mà thực tế là em đi học được đã là một kỳ công, một sự kỳ diệu chuyên môn. Mẹ em kể trong một lần ngân nga: "Thờ ơ ng nó bệnh tật nên đi học khó khăn, học xong rồi viết chữ, càng khó khăn bệnh tật hơn". Tôi hỏi em có viết được không, sao dám "liều" thi vào ngành công nghệ thông tin? Em cười rồi nói: "Bệnh tật viết được chữ em mới viết được một chữ, chữ x u l m, nhưng em muốn học ngành công nghệ thông tin để sau này có thể làm được những việc mà không phải dùng tay chân nhọc nhằn..." (Hiện tại Mẹ Thờ ơ ng đang học tại Trờ ơ ng Cao đẳng CNTT TP.HCM - NV).

Em tính một chuyên ngành thật khéo, rồi mai một em trở thành lập trình viên, em sẽ làm một trung tâm tư tưởng nào đó, sẽ giúp những người bệnh giống mình... Mẹ tôi nói với bác mẹ, muốn nghe bác mẹ của em tôi lại thấy đôi mắt em sáng lên, lập lánh, đẹp lắm; có lẽ vì trong bác mẹ ấy không phải chỉ dành cho riêng em mà còn cho những người cùng cảnh ngộ giống em.

Có một người đồng nghiệp khó khăn cùng một người đồng nghiệp của em nên TT.Thích Như Tâm (trưởng và là Giám đốc Trung tâm Ngoại ngữ chùa Lá) đã hết lòng khen ngợi và dành cho em nhiều ưu ái, nhờ có thầy giáo xuất thân nhà thơ thơ y thơ Anh, vốn đồng nghiệp các nhà hảo tâm yêu mến trẻ em thơ ơ ng... Không phải người khác mà anh nào cũng có thể vượt qua được những nghịch cảnh trong khi em bị khuyết tật tật bệnh đã vướng chân đứng trên hai chân của mình bằng niềm tin, tình thờ ơ ng dành cho ba mẹ, cho cuộc sống quanh mình, quý trọng đáng quý và thờ ơ ng lắm, em à!

Đình Long Theo Giác Ngộ Online [xem tin gốc](#)

Nếu có một chia sẻ, em có chia sẻ gì với các bạn trẻ?

-

Mẹ Thờ ơ ng:

Đợi với những người bệnh tật tật bệnh mình, mong các

Thường quá, M Thường i!

Viết bởi Administrator

Đi với những bạn lành lặn, mình mong các bạn hãy trân quý bạn thân, tận dụng lợi thế của mình để sống

B.Toàn ghi